

Arrest

nr. 346 611 van 14 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 21 april 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 6 mei 2026, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 12 mei 2026 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2026 diende verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 februari 2026 werd verzoeker onderworpen aan een medisch leeftijdsonderzoek in Pellenberg.

Op 23 februari 2026 nam de Dienst Voogdij de beslissing dat verzoeker meerderjarig is. Uit de medische test kwam dat verzoeker 21,5 jaar is, met een foutenmarge van 2 jaar, zodat verzoeker volgens deze test wordt geacht 19,5 jaar te zijn.

Op 27 februari 2026 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) een terugnameverzoek aan de Bulgaarse overheden en de Kroatische overheden.

Op 6 maart 2026 stemden de Bulgaarse overheden in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) c van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 12 maart 2026 weigerden de Kroatische overheden de terugname, aangezien verzoeker als een minderjarige staat geregistreerd, met verwijzing naar artikel 8 (4) van de Dublin III-verordening en het arrest van het Hof van Justitie C-648/11.

Op 30 maart 2026 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Dublin III-verordening.

Op 31 maart 2026 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven van de raadsvrouw van verzoeker. Daarin werd onder meer gewezen op de minderjarigheid van verzoeker, de afhankelijkheidsrelatie met zijn in België verblijvende broer en het behoren tot een kwetsbare minderheid, zijnde de Afghaanse ismaëlitische Hazara.

Op 21 april 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het overdrachtsbesluit.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: Q.

voornaam: M. A.

geboortedatum: (...)2006

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Betrokkene wordt vastgehouden te Repatriëringscentru[sic] 127 bis om de overdracht aan Bulgarije uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Q. M. A., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 26.01.2026 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende op diezelfde datum zijn verzoek om internationale bescherming in.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op (...)2010. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de door hem opgegeven leeftijd. Op 18.02.2026 werd een medisch onderzoek uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven) teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit het resultaat van dit onderzoek blijkt dat de betrokkene op die datum een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, waaruit volgt dat hij als meerderjarig dient te worden beschouwd.

Ter staving van zijn verklaarde leeftijd legde de betrokkene een vertaling voor van een Afghaanse identiteitskaart (taskara), waarin wordt vermeld dat hij geboren zou zijn op (...)2010.

Vooreerst stellen we vast dat de betrokkene enkel een vertaling van dit document heeft voorgelegd en niet het originele stuk. Bijgevolg kon de echtheid van het document niet worden vastgesteld. Daarnaast werd het document niet gelegaliseerd overeenkomstig de geldende bepalingen, waardoor de bewijswaarde ervan verder wordt beperkt.

Bovendien blijkt uit objectieve landeninformatie dat Afghaanse identiteitsdocumenten, zoals de taskara, een beperkte bewijswaarde hebben. Uit de COI Focus inzake corruptie en documentenfraude in Afghanistan (13 september 2024) blijkt dat dergelijke documenten relatief eenvoudig kunnen worden vervalst, gewijzigd of gereproduceerd, onder meer wegens het ontbreken van beveiligingselementen en biometrische koppelingen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de vermelde leeftijd in een taskara doorgaans gebaseerd is op de verklaringen van de betrokkene zelf of op een inschatting door de uitgevende autoriteit, waardoor de betrouwbaarheid van deze gegevens niet gegarandeerd is.

Gelet op het voorgaande kan dit document niet worden beschouwd als een sluitend bewijs van de door de betrokkene verklaarde leeftijd. Daarentegen vormt het medisch leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 18.02.2026, een objectief en betrouwbaar bewijselement, waaruit blijkt dat de betrokkene als meerderjarig dient te worden beschouwd.

Voorts merken wij op dat de verklaringen van de betrokkene niet als volledig betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Uit de informatie van de Bulgaarse en Kroatische autoriteiten blijkt dat de betrokkene in deze lidstaten werd geregistreerd onder verschillende varianten van zijn identiteit, waaronder: K. M. met geboortedatum (...)2008 (Bulgarije); M A. Q. met geboortedatum 05.06.2008 (Kroatië).

Het gebruik van verschillende varianten van zijn identiteit ondermijnt de geloofwaardigheid van de door de betrokkene verstrekte gegevens, in het bijzonder met betrekking tot zijn leeftijd.

Daarnaast stellen wij vast dat de verklaringen van de betrokkene niet worden ondersteund door de voorgelegde documenten, waarvan de bewijswaarde beperkt is, zoals hierboven uiteengezet. Ook andere elementen in het administratief dossier wijzen op inconsistenties in de door de betrokkene verstrekte informatie omtrent zijn leeftijd.

Gelet op het voorgaande, met name de tegenstrijdigheden in de verklaringen van de betrokkene, de vastgestelde variaties in zijn persoonsgegevens en de beperkte bewijswaarde van het voorgelegde document, kan de door de betrokkene opgegeven leeftijd niet worden aanvaard.

Bijgevolg baseren wij ons op het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek van 18.02.2026, waaruit blijkt dat de betrokkene als meerderjarig dient te worden beschouwd.

Onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene leidde tot meerdere treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld na vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 opgeslagen vingerafdrukken.

Uit deze gegevens blijkt dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije op 21.11.2025 en in Kroatië op 11.12.2025. In dit kader richtten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Kroatische autoriteiten op 27.02.2026 op basis van artikel 18(1)(b) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit verzoek werd geweigerd door Kroatië op 12.03.2026, waarbij werd gesteld dat Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De Belgische autoriteiten richtten een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten op 27.02.2026 op basis van artikel 18(1)(c) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Bulgaarse autoriteiten stemden op 6.03.2026 in met dit verzoek overeenkomstig voormelde bepaling.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer een jaar voor zijn aankomst in België heeft verlaten. Volgens zijn verklaringen reisde hij te voet en per voertuig via Iran en Turkije naar Bulgarije. De betrokkene gaf aan dat hij in Bulgarije gedurende een korte periode verbleef in opvangstructuren. Hij verklaarde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, maar dat zijn vingerafdrukken er onder dwang werden afgenomen. Vervolgens reisde de betrokkene verder via meerdere landen, waaronder Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk, naar België. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende, evenals naar eventuele bezwaren tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat zijn broer hier verblijft. Hij gaf aan dat hij bij hem terecht kan en dat hij niemand meer heeft in Afghanistan. Wat betreft een mogelijke overdracht naar Bulgarije verklaarde de betrokkene zich hiertegen te verzetten. Hij stelde dat hij er niet goed werd behandeld en dat de omstandigheden er niet humaan waren. Daarnaast verklaarde hij dat hij er werd geslagen.

Op 27.02.2026 richtten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten op basis van artikel 18(1)(c) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Bulgaarse autoriteiten stemden in met dit verzoek overeenkomstig voormelde bepaling en bevestigden aldus hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Zij verzochten om de overdracht van de betrokkene via de luchthaven van Sofia.

Op 31.03.2026 ontvingen onze diensten een schrijven van de advocaat van de betrokkene waarin werd verzocht om toepassing van de soevereiniteitsclausule, zoals voorzien in artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013, en waarbij werd gevraagd dat België het verzoek om internationale bescherming zelf zou behandelen.

De advocaat van de betrokkene voert hiertoe aan dat de betrokkene minderjarig zou zijn, dat er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie met zijn in België verblijvende broer, en dat de betrokkene behoort tot een kwetsbare minderheid, met name de Ismaili Hazara.

Het eerste element, met name de vermeende minderjarigheid, werd hierboven reeds onderzocht en weerlegd. In het verdere verloop van deze beslissing wordt ingegaan op de overige aangehaalde elementen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Bulgaarse instanties stemden op 06.03.2026 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw

verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU.

In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Bulgarije ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 06.03.2026 hebben de Bulgaarse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije. De betrokkene zal na overdracht in Bulgarije een nieuw verzoek kunnen indienen of zijn lopend verzoek kunnen hervatten. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Bulgaarse grondgebied.

Bulgarije onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende omdat zijn broer hier verblijft. Hij gaf aan dat hij niemand meer heeft in Afghanistan en dat zijn broer hem wil opnemen in zijn gezin. Wij benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming wordt behandeld. De criteria en mechanismen ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat zijn vastgelegd in Verordening (EU) nr. 604/2013, die tot doel heeft te verzekeren dat één enkele lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om zogenaamde "asielshopping" tegen te gaan.

Het volgen van de persoonlijke voorkeur van de betrokkene zou indruisen tegen deze doelstelling en afbreuk doen aan de systematiek van de Dublin III-Verordening. Bijgevolg kan de loutere persoonlijke appreciatie van

de betrokkene voor een bepaalde lidstaat, hoe begrijpelijk ook, geen grond vormen voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 17 van voormelde verordening.

Wat de aanwezigheid van zijn broer betreft verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van zijn eveneens meerderjarige broer. Het feit dat betrokkene volgens zijn verklaringen als een "zoon" zou worden opgenomen in het gezin van zijn broer verandert niets aan bovenstaande gezien de medisch vastgestelde meerderjarigheid van betrokkene. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of als dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Middels zijn advocaat voert de betrokkene aan dat er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende broer. In dit kader wordt gesteld dat de betrokkene ondersteuning biedt binnen het huishouden.

Er werden evenwel geen objectieve elementen voorgelegd die deze verklaringen staven. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat de betrokkene slechts sporadisch contact heeft met zijn broer en dat er geen sprake is van een aantoonbare afhankelijkheidsrelatie.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming in België wenst in te dienen, evenals naar eventuele bezwaren tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene verklaarde dat hij in België een beter leven verwacht en dat hij hier familieleden heeft, waaronder zijn broer en andere verwanten, die hem zouden kunnen ondersteunen. Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene dat deze goed is en dat hij geen medische problemen heeft.

Met betrekking tot een mogelijke overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat uitte de betrokkene verzet. Hij stelde dat hij in Bulgarije en Kroatië geconfronteerd werd met agressief gedrag en dat hij er niet correct werd behandeld. Daarnaast verklaarde hij dat hij in Bulgarije onvoldoende toegang had tot water en voedsel en dat zijn gsm door de politie zou zijn beschadigd. Tevens betwistte hij dat hij in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije zijn vingerafdrukken moest geven. Hij stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werden genomen door de politie in Bulgarije kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Bulgarije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

We wensen te verwijzen naar het in 2025 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2024 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde

project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 21.05.2024 werd opgesteld en die op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielpprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 49-50, 81). Het is dienstig er op te wijzen dat het verzoek om internationale bescherming in Bulgarije ingetrokken werd.

Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er al een beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49-50, 81).

Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 81). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 82). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, in meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 82). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Na overdracht wordt de persoon naar een afdeling van het Registratie- en Opvangcentrum in Sofia gebracht. Dat geldt voor alle verzoekers voor wie nog geen definitieve beslissing werd genomen in Bulgarije. Daarna krijgt de persoon instructies over naar welk opvangcentrum hij mag gaan en hoe de procedure kan worden heropend (factsheet, blz. 2).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2024 waren daarvan maar 3225 plaatsen beschikbaar, aangezien de overige plaatsen

niet geschikt worden geacht (AIDA-rapport, blz. 16, 85). Van de 3225 geschikte plaatsen waren er eind 2024 1579 ingenomen, d.w.z. 49 % (AIDA-rapport, blz. 85). We merken op dat de bezettingsgraad aanzienlijk lager ligt dan eind 2023, toen de bezettingsgraad 77% bedroeg (AIDA-rapport van 2024, blz. 82). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 50). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voorjaar tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2024 in Sofia slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 84), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen, ook dat ook Syriërs steeds vaker doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Voorts blijkt dat het aantal verzoekers aanzienlijk daalde, van 22 518 in 2023 naar 12 250 in 2024 (zie blz. 9 van het AIDA-rapport van 2024; en blz. 8 van het AIDA-rapport van 2025).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, blz. 78). Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet automatisch wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, blz. 50), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport over het jaar 2023 werden met betrekking tot de capaciteit nog grote moeilijkheden gemeld om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen (AIDA-rapport van 2024, blz. 50). In het meest recente rapport wordt nog gewag gemaakt van moeilijkheden, maar wordt niet langer gesproken over grote moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 43). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was.

Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (blz. 50). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (e-mailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 86). Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat leefomstandigheden betreft (factsheet, blz. 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 86-87). Er worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 17, 87). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat

het ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, blz. 17-18, 87).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 13-14). In 2024 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR onder meer wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de grens met Turkije en Griekenland en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 30). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije reizen en na overdracht een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 14-15, 33).

De gemiddelde duur van de procedure is in 2024 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2024 problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie met Bulgarije zijn er extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR. In het kader van een operationeel plan van het EUAA en Bulgarije is de hulp voor vertolking verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, blz. 37-38). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken.

Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 88-89).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 68 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 97-98). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vier werkdagen of zes kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleert maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand en gaf aan momenteel in goede gezondheid te zijn.

Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd.

Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 90). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 90). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

Op 13 mei 2026 werd, volgens het administratief dossier, door de Dienst Voogdij een nieuw interview georganiseerd met verzoeker.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn overdracht naar Bulgarije. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een overdrachtsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verweerder betwist het uiterst dringend karakter niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste

geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 6, 8, lid 4 en 27 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoger belang van het kind.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker op zijn minderjarigheid. Hij stelt vanaf zijn aankomst in België steeds verklaard te hebben geboren te zijn op 15 maart 2010. Hij heeft zich aangeboden als niet-begeleide minderjarige asielzoeker. Hij heeft bij zijn aanvraag een elektronische taskara voorgelegd. De betreden beslissing neemt de minderjarigheid van verzoeker niet aan op basis van het resultaat van de medische botscan, volgens dewelke verzoeker 21,5 jaar is met een foutenmarge van 2 jaar, en de beslissing van de Dienst Voogdij die daaruit voortvloeit. Er werd geen bewijswaarde gehecht aan de elektronische taskara, nu het niet om een origineel zou gaan, dat niet werd gelegaliseerd. Thans heeft de Afghaanse ambassade in Brussel echter op 4 mei 2026 de authenticiteit van de e-taskara bevestigd, evenals van de geboorteakte van verzoeker. Volgens verzoeker is deze bevestiging van de Afghaanse ambassade doorslaggevend, aangezien deze bevestiging komt van de bevoegde diplomatieke overheid. Hierdoor wordt volgens verzoeker het argument van de gemachtigde weerlegd, gebaseerd op de COI Focus van september 2024 aangaande de documentaire Afghaanse fraude. Nu de overheid zelf de authenticiteit van het document heeft bevestigd, kan dit ook niet worden weerlegd door de radiologische botscan. Volgens verzoeker hebben enkel de Afghaanse diplomatieke autoriteiten de bevoegdheid en expertise om zich over de authenticiteit van het document uit te spreken en primeert hun standpunt op de COI Focus van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Daarnaast heeft verzoeker ook een gelegaliseerde geboorteakte voorgelegd. Het samenvoegen van drie gelijkkluidende bronnen, de elektronische taskara, de geboorteakte en de mail van de Afghaanse ambassade, waarbij de eerste twee stukken uitdrukkelijk als authentiek zijn erkend door de ambassade, is een afdoende documentair bewijs van de minderjarigheid van verzoeker, die volgens hem niet enkel kan weerlegd worden door de botscan. Verzoeker stelt eveneens dat de Afghaanse ambassade een elektronische taskara kan verifiëren op basis van numerieke gegevens in hun eigen database. Deze diplomatieke bevestiging van de authenticiteit van zijn documenten is het sterkste bewijs dat een verzoeker om internationale bescherming kan voorleggen. De bestreden beslissing, die steunt op de COI Focus van het CGVS over Afghaanse documenten van 13 september 2024, en die steunt op het argument dat geen origineel en geen gelegaliseerd stuk werd voorgelegd, kan niet langer staande blijven nu de originele Afghaanse taskara is voorgelegd, in zijn moderne vorm, zijnde een elektronisch document, dat door de Afghaanse autoriteiten in hun database kan worden nagegaan, en een gelegaliseerde geboorteakte. Vervolgens houdt verzoeker een betoog gestoeld op het arrest FB t. België van 6 maart 2025 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin België werd veroordeeld voor een schending van artikel 8 van het EVRM voor de wijze waarop het leeftijdsonderzoek in die zaak gebeurde (o.a. zonder voorafgaandelijk gehoor aan de botscan, zonder na te gaan of de twijfel aangaande de minderjarigheid kan worden opgeheven door minder ingrijpende middelen dan een botscan, ...).

Verzoeker gaat verder door erop te wijzen dat zijn minderjarigheid gevolgen heeft voor het onderzoek van het beschermingsverzoek. Immers, indien een verzoeker minderjarig is, dan is Bulgarije niet de verantwoordelijke lidstaat maar België, op grond van artikel 8 lid 4 van de Dublin III-verordening, op voorwaarde dat dit in het hoger belang is van het kind, hetgeen volgens hem manifest het geval is nu verzoeker een broer heeft die erkend is als vluchteling in België. Ook artikel 6 van de Dublin III-verordening verplicht de lidstaten om het belang van het kind voorop te stellen, en meer bepaald in lid 3, dat stelt dat wordt rekening gehouden met de mogelijkheden tot gezinshereniging, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige en de standpunten van de minderjarige in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit. Nu geen rekening gehouden wordt met zijn minderjarigheid, concludeert verzoeker onder meer tot een schending van de artikelen 6 en 8 van de Dublin III-verordening en van artikel 24 van het Handvest.

Prima facie beoordeling van het eerste onderdeel van het middel

Wat betreft het eerste onderdeel van het middel stelt de Raad vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk vertrekt van de premisse dat verzoeker meerderjarig is. Er wordt uitdrukkelijk gesteund op de inhoud van de eerste beslissing van de Dienst Voogdij van 23 februari 2026, die zich steunt op het medisch onderzoek door het universitair ziekenhuis Pellenberg, evenals op de door verzoeker voorgelegde identiteitskaart. Er blijkt evenwel uit de voorgelegde stukken dat de raadsvrouw van verzoeker ook aan de Dienst Voogdij op 4 mei 2026 een schrijven heeft gericht waarin twee nieuwe elementen werden voorgelegd, die volgens de raadsvrouw de minderjarigheid van verzoeker bevestigen. Het betreft enerzijds een gelegaliseerde geboorteakte en anderzijds de bevestiging van de Afghaanse ambassade in Brussel dat zijn elektronische identiteitskaart authentiek is. Deze stukken werden ook gevoegd aan het verzoekschrift en volgens deze stukken zou verzoeker 16 jaar zijn. De raadsvrouw heeft de Dienst Voogdij er in het schrijven van 4 mei 2026 onder meer op gewezen dat volgens haar de Afghaanse autoriteiten zelf het best geplaatst zijn om de authenticiteit van de stukken, komende van hun eigen land te beoordelen. Ze vraagt daarin de intrekking van de beslissing van de Dienst Voogdij waarin tot de meerderjarigheid werd besloten en wijst ook op het arrest van de Raad van State van 27 mei 2025, nr. 263.448 waarin - in navolging van het arrest FB tegen België van 6 maart 2025 - de tenuitvoerlegging van een beslissing van de Dienst Voogdij werd geschorst nu niet bleek dat de gemachtigde van de Dienst Voogdij had nagegaan of de twijfel over de minderjarigheid kon worden opgeheven door minder ingrijpende middelen dan een botscan. In die zaak bij de Raad van State werden overigens geen stukken voorgelegd teneinde de minderjarigheid aan te tonen. De Dienst Voogdij heeft daarop op dezelfde dag de raadsvrouw geantwoord dat de nieuwe elementen zullen onderzocht worden. Eveneens op dezelfde dag heeft de Dienst Voogdij aan de raadsvrouw laten weten dat een interview zal georganiseerd worden.

De Raad heeft dan ook op de zitting van 6 mei 2026 in eerste instantie de zaak uitgesteld nu de Dienst Voogdij zich ertoe had geëngageerd een interview met verzoeker te organiseren. Op zitting van 12 mei 2026 moest echter vastgesteld worden dat de Dienst Voogdij nog niet tot een nieuwe beslissing aangaande de betwiste meerderjarigheid is gekomen. Er bleek wel dat het interview zou plaatsvinden op 13 mei 2026. Er is evenwel niet gecommuniceerd binnen welke termijn een beslissing zal worden genomen aangaande de nieuw voorgelegde stukken. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de Dienst Voogdij het onderzoek heropent, ondanks het resultaat van het medisch onderzoek.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing enkel de vertaling van de Afghaanse identiteitskaart voorlag, kon de echtheid van het document niet worden vastgesteld en werd het document niet gelegaliseerd. Nadat de bestreden beslissing werd genomen, heeft verzoeker pas de hoger aangehaalde stukken overgemaakt, zijnde de geboorteakte, opgesteld door de Afghaanse ambassade in België met legalisatie, evenals de e-taskara. Van beide stukken heeft de Afghaanse ambassade te Brussel gesteld: *'we would like to inform you that his electronic document and birth certificate have been reviewed and approved by this embassy.'* Echter, zoals supra gesteld, doet de Raad in de huidige procedure overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. Ook al worden thans onder meer de schending van artikel 24 van het Handvest (aangaande het hoger belang van het kind) en de schending van artikel 13 van het EVRM of artikel 27 van de Dublin III-verordening aangaande het recht op een effectief rechtsmiddel aangevoerd, grondrechten die niet vervat zijn in artikel 15, tweede lid, van het EVRM, blijkt uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat het woord *"inzonderheid"* in de voormelde bepaling een exemplatief en geen limitatief karakter heeft en stelt het Grondwettelijk Hof *"bijgevolg beperken de bestreden bepalingen het onderzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet enkel tot de voorgelegde bewijsstukken waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van grondrechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15,2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens"* (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2).

Uit het voorgaande blijkt dat enerzijds de meerderjarigheidsbeslissing van 23 februari 2026 nog in het rechtsverkeer aanwezig is, tegelijk blijkt anderzijds dat dezelfde Dienst Voogdij nadien eveneens beslist heeft het leeftijdsonderzoek te heropenen en dit op grond van een nieuw gegeven dat verzoeker heeft voorgelegd en dat niet voorlag bij de eerste beslissing. Het feit dat de Dienst Voogdij, die als enige bevoegd is op grond van de artikel 3, §2, eerste lid, 2° en 6 tot 8, van titel XIII, hoofdstuk 6 *"voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen"* van de programmawet van 24 december 2002, zoals gewijzigd bij wet van 12 mei 2014 om over te gaan tot identificatie van de niet-begeleide minderjarigen, recent heeft beslist dit leeftijdsonderzoek te heropenen, doet in hoofde van de Raad gereede twijfel ontstaan over de al dan niet meerderjarigheid van verzoeker.

De Raad is geenszins bevoegd om uitspraak te doen over de meerderjarigheid of minderjarigheid van verzoeker. Het komt uitdrukkelijk op grond van artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State toe aan de Raad van State uitspraak te doen over een eventueel beroep tot nietigverklaring van de voormelde beslissing van 23 februari 2026 wegens overtreding van hetzij substantiële vormen, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Het komt anderzijds wel aan de Raad toe een effectief rechtsmiddel te bieden op grond van het door verzoeker aangehaalde artikel 27 van de Dublin III-verordening en op grond van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, wat betreft het thans ingestelde beroep tegen het bestreden overdrachtsbesluit.

Artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.”

In het arrest C-63/15, Ghezelbash van het Hof van Justitie van 7 juni 2016, waar verzoeker naar verwijst, werd voor recht verklaard dat *“artikel 27, lid 1 van de Dublin III Verordening gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, [...] in die zin [moet] worden uitgelegd dat een asielzoeker zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat een in hoofdstuk III van die verordening genoemd verantwoordelijkheids criterium, met name het artikel 12 van die verordening genoemde criterium betreffende de afgifte van een visum, verkeerd is toegepast.”*

In punt 36 stelt het Hof dat de tekst van artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening geen enkele beperking bevat van de argumenten die door de asielzoeker in het rechtsmiddel kunnen worden aangewend en eveneens moet volgens het Hof in punt 37 worden vastgesteld dat de Uniewetgever geen specifiek - en a fortiori geen exclusief - verband heeft gelegd tussen de bij artikel 27 van de Dublin III-verordening ingestelde rechtsmiddelen en de regel die thans in artikel 3, lid 2, van de Verordening staat, waarbij de mogelijkheden om een asielzoeker over te dragen aan een lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, zijn beperkt in geval van gebreken in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. In punt 53 concludeert het Hof nog dat een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening bedoelde rechtsmiddel in de weg zou kunnen staan aan de verwezenlijking van de doelstelling doordat aan de andere aan de asielzoeker verleende rechten hun nuttige werking zou worden ontnomen. De in artikel 5 van de verordening genoemde verplichtingen, om asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij de verordening vastgestelde verantwoordelijkheids criteria op de juiste wijze kunnen worden toegepast, zouden hun nuttige werking verliezen indien zou zijn uitgesloten dat een onjuiste toepassing van de criteria door de rechter zou kunnen getoetst worden.

In casu steunt verzoeker zich op artikel 27 van de Dublin III-verordening en voert hij aan dat toepassing had moeten gemaakt worden van de artikelen 6 en 8 van de Dublin III-verordening. Deze laatste artikelen hebben betrekking op waarborgen voor minderjarigen en op de determinatie van de verantwoordelijke lidstaat in het geval het om een (al dan niet begeleide) minderjarige gaat.

Er kan niet ontkend worden dat het al dan niet meerderjarig zijn van verzoeker cruciaal is voor de wettigheid van de bestreden beslissing. Artikel 8, lid 4 van de Dublin III-verordening bepaalt: *“bij ontstentenis van gezinsleden, broers of zussen of familieleden als vermeld in leden 1 en 2 is de lidstaat waarbij de niet-begeleide minderjarige zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend de verantwoordelijke lidstaat, mits dit in het belang is van de minderjarige.”* Conform de concordantietabel is deze bepaling de opvolger van artikel 6, lid 2, van de Dublin II-verordening nr. 343/2003. Deze bepaling werd door het Hof van Justitie in het arrest ‘MA, BT, DA v. Secretary of State for the Home Department’ van 6 juni 2013, C-648/11, duidelijk zo gelezen als dat de uitdrukking *“[...] de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend”* niet kan worden gelezen als *“de lidstaat waar de minderjarige zijn asielverzoek het eerst heeft ingediend”* (punt 53). Tegelijk stelt het Hof in punt 55 dat aangezien niet-begeleide minderjarigen bijzonder kwetsbare personen zijn, het erop aan komt de procedure strekkende tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat niet langer te laten duren dan strikt noodzakelijk, *“hetgeen impliceert dat zij in beginsel niet aan een andere lidstaat worden overgedragen.”* Het Hof kadert deze interpretatie in het licht van artikel 24 van het Handvest. Uit artikel 8, lid 4 van de Dublin III-verordening, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie, blijkt dat indien verzoeker toch minderjarig zou zijn, België verantwoordelijk is voor de behandeling van het beschermingsverzoek. De Raad is zich er terdege van bewust dat de minderjarigheid van verzoeker thans geenszins vaststaat en dat hij ook geenszins bevoegd is zich uit te spreken over de beslissing van de Dienst Voogdij van 23 februari 2026, tegelijk kan hij alleen maar vaststellen dat de Dienst Voogdij heeft beslist het leeftijdsonderzoek te heropenen waardoor er in hoofdte van de Raad gerede twijfel bestaat dat verzoeker meerderjarig is.

Het is niet betwist dat het heropende leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij, als het al kan beschouwd worden als een oneigenlijk of willig beroep bij de Dienst Voogdij, geen schorsende werking heeft. Het effectief rechtsmiddel dat voor hem openstaat teneinde zijn belangen te vrijwaren ligt thans in de huidige procedure voor de Raad. Verzoeker voert de schending aan van artikel 27 van de Dublin III-verordening. Zoals hoger gesteld moet het huidige prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter van het middel, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

Er is thans minstens twijfel over het ernstig karakter van de middelen, gestoeld op artikel 24 van het Handvest juncto de artikelen 6 en 8, lid 4 van de Dublin III-verordening. In deze stand van het geding spreekt de Raad zich geenszins uit over de nietigheid van de thans bestreden beslissing, die in het rechtsverkeer aanwezig blijft. De Raad acht het wel, omwille van de gerede twijfel, aangewezen het middel gestoeld op de schending van artikel 24 van het Handvest juncto de artikelen 6 en 8, lid 4 van de Dublin III-verordening als een verdedigbare grief of ernstig te beschouwen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker zelf aan de basis ligt van zijn ongelooftwaardigheid omtrent de voorgehouden minderjarigheid en citeert uitgebreid uit de bestreden beslissing. Verder verklaarde verzoeker zich akkoord met het medisch leeftijdsonderzoek en lagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen officiële identiteitsdocumenten voor, in tegenstelling tot de belanghebbende in de zaak FB tegen België van 6 maart 2025. Bijkomend stond voor verzoeker een beroepsmogelijkheid open tegen de beslissing van de Dienst Voogdij bij de Raad van State.

Waar verweerder stelt dat verzoeker zelf aan de basis ligt van zijn ongelooftwaardigheid omtrent de voorgehouden minderjarigheid, oordeelt de Raad dat dit prima facie moet genuanceerd worden. Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België op consequente wijze zijn geboortedatum verdedigd. Hij heeft ook meegewerkt aan het medisch leeftijdsonderzoek en ook verder voldaan aan zijn medewerkingsplicht door recent nog bijkomende relevante stukken voor te leggen. Er blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat ook de Bulgaarse en Kroatische autoriteiten, die door de gemachtigde werden aangeschreven met een verzoek om informatie, stelden dat verzoeker bij hen geregistreerd stond als een niet-begeleide minderjarige. In deze landen werd wel geen medisch leeftijdsonderzoek gedaan. Hoe dan ook kan de Raad thans niet blind zijn voor het heropend onderzoek bij de Dienst Voogdij op basis van nieuw voorgelegde stukken. Tot slot betwist de Raad in geen geval de bevoegdheid van de Raad van State inzake de leeftijdsbeslissingen van de Dienst Voogdij, maar de Raad is wel bevoegd om een effectief rechtsmiddel te bieden aangaande beslissingen genomen op grond van de Dublin III-verordening zoals hoger toegelicht.

Het betoog van verweerder doet prima facie geen afbreuk aan het voorgaande.

Het eerste onderdeel van het middel is bijgevolg ernstig.

Reeds om deze reden is aan de tweede cumulatieve voorwaarde voldaan.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker op systeemfouten in het Bulgaarse asielsysteem en zijn individuele kwetsbaarheid in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft zijn individuele kwetsbaarheid, wijst verzoeker naast zijn minderjarigheid ook op het feit dat hij tot een etnische en religieuze minderheid behoort in Afghanistan, meer bepaald de 'ismaëlitische sjitische Hazara's'. Hij verwijst dienaangaande naar een certificaat van de 'Ismaëlitische Raad voor Frankrijk' (eigen vertaling), dat zich in het administratief dossier bevindt. Daarnaast hebben twee van zijn broers gewerkt als tolk voor de Amerikaanse troepen, waardoor zijn familie een verhoogd risico heeft op represailles van de taliban. Hij voert aan dat zijn enige bereikbare familiale steun, zijn broer in België is. Wat betreft zijn Afghaanse nationaliteit, wijst verzoeker erop dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het rapport een structurele discriminatie rapporteert aangaande Afghaanse en Turkse onderdanen waarvan de erkenningsgraad uitermate laag ligt. Hij citeert dat er sprake is van een beschermingsgraad van 10% voor Afghanen, waarvan 0.3% de vluchtelingenstatus en 9.7% de subsidiaire beschermingsstatus. Dit was in 2022 weliswaar genormaliseerd, maar in 2023 en 2024 dook de beschermingsgraad wat betreft de vluchtelingenstatus opnieuw naar 0.3% van de aanvragen en 9.7% subsidiaire bescherming. Bijgevolg stelt verzoeker dat hij, gezien zijn profiel als Afghaanse ismaëlitische Hazara een risico heeft op indirect refoulement en dus een

schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Hij wijst dienaangaande ook op een gebrekkige motivering, nu de gemachtigde voorbij is gegaan aan de structurele discriminatie van Afghanen, die blijkt uit het AIDA-rapport.

Daarnaast haalt verzoeker in het licht van zijn kwetsbaarheid aan dat hij eveneens getraumatiseerd is door het geweld dat hij in Bulgarije heeft moeten ondergaan, waarover verzoeker in diens Dublingehoor heeft gesproken. In dat kader wijst hij op het feit dat het AIDA-rapport documenteert dat er sprake is gebleven van massieve pushbacks en geweld aan de Bulgaarse grenzen. Verzoeker erkent dat hij in geval van overdracht niet zal worden blootgesteld aan een nieuwe pushback, maar wijst wel op een veralgemeende attitude van de Bulgaarse overheid ten aanzien van verzoekers uit het Zuiden en het vijandig klimaat waarvan hij als Afghaan wel het slachtoffer is. Verzoeker vervolgt dat een verwijzing van de gemachtigde naar een oud bezoek van drie jaar geleden niet langer actueel is, nu er zich in 2024 een Bulgaarse constitutionele crisis heeft voorgedaan en daaruit een budgettaire instorting is voortgevloeid, aldus verzoeker. Hij stipt ook aan dat Bulgarije geen opvang garandeert aan niet-kwetsbare Dublinterugkeerders.

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde op stereotiepe wijze tot de conclusie is gekomen dat niets erop wijst dat hij omwille van zijn persoonlijk profiel zou worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, maar daarbij is volgens verzoeker niet op afdoende wijze rekening gehouden met zijn jonge leeftijd, het feit dat hij in Bulgarije volledig geïsoleerd is, dat hij reeds werd geconfronteerd met agressief gedrag in Bulgarije en onaangepaste levensomstandigheden (te weinig water, voedsel, vernieling van zijn telefoon) en bovendien voert hij aan een Afghaanse ismaëlitisch Hazara te zijn en in Bulgarije geconfronteerd te worden met een verwerpingsgraad van 90%, hetgeen in de Europese rechtspraak wordt beschouwd als een groep met specifieke kwetsbaarheid. Deze aspecten wijzen op een verhoogde kwetsbaarheid van verzoeker, hetgeen inhoudt dat een overdracht voor hem een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Prima facie beoordeling van het tweede onderdeel

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel, maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten

hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De Raad stelt vast dat verzoeker in het licht van artikel 3 van het EVRM wijst op verschillende elementen die eigen zijn aan zijn individueel profiel, zoals onder meer zijn jonge leeftijd, het feit dat hij in Bulgarije volledig geïsoleerd is, terwijl hij in België een broer heeft die erkend vluchteling is, dat hij reeds werd geconfronteerd met agressief gedrag in Bulgarije en onaangepaste levensomstandigheden (te weinig water, voedsel, vernieling van zijn telefoon door de politie) en bovendien voert hij aan een ismaëlitisch Afghaanse Hazara te zijn, zijnde een risicoprofiel. Hij wijst specifiek op een verwerpingsgraad van 90% in Bulgarije voor Afghaanse verzoekers (0,3% van de verzoeken wordt erkend en 9,7% geeft aanleiding tot subsidiaire bescherming). Hij vreest gezien zijn profiel als Afghaanse ismaëlitische Hazara een risico op een schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Hij wijst dienaangaande ook op een gebrekkige motivering, nu de gemachtigde voorbij is gegaan aan de structurele discriminatie van Afghanen, die blijkt uit het AIDA-rapport.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing via zijn raadvrouw een schrijven heeft gericht aan de gemachtigde van 31 maart 2026. Daarin werd op verschillende elementen gewezen, waaronder op zijn (betwiste) minderjarigheid, de band met zijn erkende broer in België en het feit dat hij behoort tot een Afghaanse kwetsbare minderheid, zijnde de ismaëlitische Hazara. Er werd daarbij ook geciteerd uit de informatie dienaangaande in het AIDA-rapport, waarin werd gesteld *“applicants from Afghanistan and Turkiye faced discriminatory treatment, with their cases overwhelmingly classified as manifestly unfounded, leading to extremely low recognition rates. (eigen onderlijnen)”*.

De Raad stelt vast dat het AIDA-rapport ‘update on 2024’ waarnaar beide partijen verwijzen, inderdaad stelt: *“Between 2016 and 2021, Afghanistan has been the top country of origin of asylum applicants in Bulgaria. This changed in 2022, when the top country of origin became Syria. Yet, during this period of time, or arguably because of it, applications from Afghan nationals were arbitrarily considered as manifestly unfounded. They were predominantly channelled in the Accelerated Procedure and successively rejected, to the point that Bulgaria registered the lowest recognition rates for Afghans in Europe – 2.5% in 2016, 1.5% in 2017, 4% in 2019, and 1.8% in 2020. (...) The “striking discrepancy between the Bulgarian and the EU average recognition rate for Afghans” has been mentioned by the European Commission,⁴³⁵ as well as jurisdictions in other Member States, as a matter of concern.⁴³⁶ [(Belgium) Council of Alien Law Litigation, Decision No 185 279, 11 April 2017]*

Since mid- 2021, decisions on Afghan cases began to gradually change, also possibly due to the presence of some high-profile cases and increased claims regarding personal risk of persecution. As a result, the annual recognition rate of Afghan applicants reached a national record of 10%, although still far below the average EU recognition rate. In 2022 for the first time in a decade the Afghan applicants were treated in a non-discriminatory way, with 49% overall recognition rate (14% refugee recognition rate and 35% subsidiary protection rate) and 51% rejection rate. However, in both 2023 and 2024, recognition rates for Afghan

nationals dropped significantly once again, with only 10% receiving protection (0.3% refugee recognition rate and 9.7% subsidiary protection rate), while the rejection rate surged to 90%.⁴³⁷ »

De Raad moet met verzoeker prima facie vaststellen dat de gemachtigde aangaande dit relevante gegeven, de aangevoerde Afghaanse nationaliteit, met bijkomend de aangevoerde kwetsbaarheid nu hij stelt tot de ismaelitische Hazara minderheid te behoren (en hiervan ook een stuk heeft voorgelegd) niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Samen met verzoeker stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing nergens ingaat op deze passage uit het rapport, waarnaar verzoeker in het begeleidend schrijven ook had verwezen, die nochtans van belang is voor verzoeker, aangezien hij voorhoudt van Afghaanse nationaliteit te zijn en daarnaast ook bijkomend tot een etnische (Hazara) en religieuze (ismaelitisch sijiet) minderheid te behoren. Deze vaststelling wijst prima facie op een selectieve lezing van het AIDA-rapport update 2024 en op het onzorgvuldig rekening houden met het schrijven van verzoeker van 31 maart 2026 op dit relevant punt. Het doet prima facie ook vraagtekens rijzen bij volgende overweging uit de motivering van de bestreden beslissing: *“Bulgarije onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen (...) inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren”*.

De Raad volgt verweerder in de nota waar hij aanvoert dat het bestuur enerzijds dient te onderzoeken of er systeemfouten bestaan en anderzijds of er individuele elementen zijn die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Verweerder beperkt evenwel de repliek, net als in de bestreden beslissing, tot het betoog dat Bulgarije de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 heeft ondertekend, net als België, een beslissing over een verzoek om internationale bescherming (hierna: een VIB) op basis van deze Vluchtelingenconventie neemt en op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een VIB beslist. Verzoekers VIB zal aldus volgens verweerder door de Bulgaarse autoriteiten behandeld worden volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook volgens verweerder geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Hiermee is verweerder evenmin ingegaan op het specifiek onderdeel van het middel, gestoeld op de specifieke passage uit het AIDA-rapport. Met verzoeker neemt de Raad aan dat deze motieven in casu te generiek en stereotiep zijn en niet voldoen aan een zorgvuldige effectieve analyse van de individuele situatie van verzoeker.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie eveneens aangenomen.

Het tweede onderdeel van het middel is in de aangegeven mate ook ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker voert in zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat hij in het licht van artikel 27 van de Dublin III-verordening recht heeft op een effectief rechtsmiddel. Hij verwijst ook specifiek naar het arrest Ghezelbash (C-63/15) van 7 juni 2016 van het Hof van Justitie en stelt opnieuw dat de uitvoering van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen nadeel oplevert omwille van de schending van zowel het artikel 8 lid 4 van de Dublin III-verordening, als artikel 24 van het Handvest.

Daarnaast verwijst verzoeker in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer naar zijn ernstig middel op grond van artikel 3 van het EVRM.

Volgens artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel wordt aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. Volgens het Grondwettelijk Hof dient het woord *“inzonderheid”* in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2). Zoals supra gesteld is er minstens twijfel over het ernstig karakter van de middelen gestoeld op artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening en artikel 24 van het Handvest, dat betrekking heeft op het hoger belang van het kind dermate dat de Raad in deze stand van het geding de grief verdedigbaar acht en het eerste onderdeel van het middel ernstig heeft bevonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, heeft de Raad supra ook een ernstig onderdeel van het middel weerhouden op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De argumenten van verweerder doen daaraan geen afbreuk, nu hij verwijst naar de bespreking van het middel en dat verzoeker thans over een effectief rechtsmiddel beschikt.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is, wat betreft beide onderdelen, voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 21 april 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. VANDEVORST

A. MAES